

ZÜLFÜ

1. BASKI

50.000
ADET

LİVANELİ

ERDAL

ÖZ

*Sazın
Teli Koptu*

♥ can
çağdaş

ZÜLFÜ LİVANELİ
ERDAL ÖZ
SAZIN TELİ
KOPTU

Can Çağdaş

Sazın Teli Koptu, Zülfü Livaneli - Erdal Öz

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 50 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Cem Akaş

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık

San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-6371-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ZÜLFÜ LİVANELİ
ERDAL ÖZ
SAZIN TELİ
KOPTU

ANI

Yayına hazırlayan

Cem Akaş

♥can

ZÜLFÜ LİVANELİ, UNESCO'nun tanımıyla, "zamanımızın en önemli entelektüellerinden birisi" olarak kabul görüyor; Türkiye ve dünyanın kültürel birikimine müzik, edebiyat, sinema gibi çeşitli mecralarda katkıda bulunuyor. Livaneli'nin romanları ve düşünce kitapları 41 ülkede yayımlandı; Çin, Kore ve Almanya'da çoksatarlar listesine girdi. *Son Ada*, *Mutluluk*, *Serenad* ve *Huzursuzluk* gibi, dünya basınının ve uluslararası kültür çevrelerinin yoğun ilgi gösterdiği kitaplar Amerikalı okurlarıyla buluştu. Livaneli'nin romanları İtalya ve Fransa'da Yılın Kitabı Ödülü, ABD'de "Barnes and Noble" Ödülü, Balkan Edebiyat Ödülü; Türkiye'de Yunus Nadi Roman Ödülü, Orhan Kemal Roman Armağanı ve Beyaz Martı Onur Ödülü gibi ulusal ve uluslararası ölçekte pek çok saygın ödüle layık görüldü. Columbia, Harvard, Princeton, Shangay, St. Petersburg, Kazan gibi üniversitelerin yanı sıra, çeşitli Türk üniversitelerinde de konferanslar ve dersler veren usta edebiyatçının romanları, Missouri Üniversitesi'nde ders kitabı olarak okutuldu. Türkiye dışında Moskova, Kazan, Krakov üniversitelerinde üzerine yüksek lisans ve doktora tezleri yazıldı. Zülfü Livaneli Cengiz Aytmatov ev sahipliğinde Arthur Miller, Peter Ustinov, James Baldwin, Yaşar Kemal gibi 20. yüzyılın edebiyat dâhileri ve düşünürlerinin katılımıyla gerçekleşen Issık Göl Forumu'nda kurucu olarak yer aldı. 1972'de dönemin politik atmosferi etkisinde, düşünceleri nedeniyle suçlanarak hapisle cezalandırılan ve uzun yıllar sürgün hayatı yaşayan fikir-sanat işçisi Livaneli; Türk-Yunan ilişkilerinin zor dönemler yaşadığı 1980'li yıllarda Türk-Yunan Dostluk Derneği'nin kurucularından biri oldu. 1996-2016 yılları arasında UNESCO

İyi Niyet Büyükelçisi olarak görev yaptı. 2002-2006 yıllarında ise milletvekili olarak TBMM'de yer aldı. Türkiye'nin müzik, kültür, fikir ve siyaset sahnesinde vazgeçilmez bir yeri olan Zülfü Livaneli, düşünsel ve edebî üretimine halen yaşadığı Bodrum'da devam ediyor.

ERDAL ÖZ, 26 Mart 1935'te Sivas, Yıldızeli'nde doğdu. Devlet memuru olan babasıyla birlikte Türkiye'nin değişik yerlerini dolaştı. Tokat Lisesi'ni bitirdikten sonra, İÜ Hukuk Fakültesi'nde başladığı yükseköğrenimini Ankara Hukuk Fakültesi'nde tamamladı. TDK Yayın Kolu'nda, Türk Sinematek Derneği Ankara Şubesi'nde çalıştı. İstanbul'da arkadaşlarıyla birlikte *a Dergisi*'ni çıkardı. İlk öykü kitabı *Yorgunlar*, 1960'ta *a Dergisi* Yayınları arasında çıktı. İlk romanı *Odalarda*, aynı yıl Varlık Yayınları'ndan çıktı. Ankara'da Sergi Kitabevi'ni açtı. 12 Mart Askerî Darbesi'yle başlayan karanlık dönemde siyasal görüşlerinden dolayı üç kez tutuklandı, hapis yattı ama yargılanma sonucunda aklandı. Bu dönemi işlediği *Yaralı* adlı romanıyla 1975 Orhan Kemal Roman Armağanı'na değer görüldü. 1975-1981 yılları arasında Cem Yayınevi'nin Arkadaş Kitaplar adlı çocuk edebiyatı dizisini yönetti. 1981'de Can Yayınları'nı kurdu. *Sular Ne Güzelse* adlı kitabıyla 1998 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Cam Kırıkları* ile 2001 Sedat Simavi Öykü Ödülü'nü aldı. *Kanayan* (1973) adlı öykü kitabıyla, *Deniz Gezmiş Anlatıyor* (1976) ve *Gülünün Solduğu Akşam* (1986) adlı anı-romanlarından sonra *Gülünün Solduğu Akşam*'a girmeyen notlar ve izlenimlerini 2003'te *Defterimde Kuş Sesleri*'nde topladı. SSCB gezisinin izlenimlerini içeren *Allı Turnam* (1976), 1998'de *Bir Gün Yine Allı Turnam* adıyla yeniden yayımlandı. *Havada Kar Sesi Var* adlı öykü kitabı 1987'de basıldı. *Dedem Korkut Öyküleri* (1979), *Alçaaktan Kar Yağar* (1982), *Babam Resim Yaptı* (2003) adlı üç çocuk kitabı yayımlandı. Erdal Öz, 6 Mayıs 2006'da öldü.

Yayına Hazırlayanın Notu*

Bu küçük kitap, boyundan çok büyük bir dostluğun, Zülfü Livaneli'yle Erdal Öz'ün on yıllara yayılmış dostluğunun hikayesini anlatıyor. Livaneli'nin 1973'te İsveç'e göçmesinin ardından mektuplaşmaya başlayan iki arkadaş, 1984'te Livaneli'nin Türkiye'ye dönmesine dek birbirlerine yazmayı sürdürdü. Bu dönemde Livaneli uluslararası üne kavuşan bir müzisyen ve yıldızı parlamaya başlayan bir yazar olarak öne çıkarken Öz de kalemi güçlü bir yazar olarak tanındı, Arkadaş Yayınları'nın yöneticiliğinden Can Yayınları'nın kuruculuğuna geçti ve ilerleyen yıllarda Türk yayın dünyasını biçimlendiren figürlerden biri oldu.

Erdal Öz, Livaneli'nin mektuplarını saklamakla kalmadı, bunları bilgisayara geçirip notlandırdı; bugün elimizde mektupların aslı olmasa da Öz'ün hazırladığı ve anlaşılabilir yayımlamayı düşündüğü bu dosya var. Öz'ün Livaneli'ye yazdığı mektuplardan yalnızca ikisi elimizde; Livaneli tüm mektupları saklamış ve yıllar önce Öz ailesine teslim etmişse de bu kitap fikri doğduktan sonra o dosyayı bulmak mümkün olmadı. Bulduğunda, bulunursa, elbette bu kitabın genişletilmiş baskısında okura sunulacak.

Öz'ün mektuplarının yokluğundan kaynaklanan boşluğu, Livaneli'yle uzun bir söyleşi gerçekleştirerek doldurmaya çalıştım. Bunu yaparken yalnızca ikisinin birbirleriyle ilişkisinin üzerinde durmakla kalmadık, dönemi, o dönemin Avrupa'sını, Türkiye'sini, müziği, edebiyatı, aydın çevrelerini, dayanışmayı ve yalnız bırakılmayı da konuştuk.

Sazın Teli Koptu, güçlü bir dostluğun ışığında bir dönem panoraması sunuyor.

Cem Akış

* Mektup ve belgelerde özgün yazıma sadık kalındı.

Livaneli'den Öz'e

Stockholm, 20 Şubat 1974

Dostum merhaba,

Uzun zaman geçti aradan. Sonunda şöyle bir merhaba diyebildik uzaktan da olsa. Bugüne dek çok istediğim halde, senin adına düşünmem, yazmaktan alıkoymuştu beni. Kasım'da bir İsveç radyo ekibiyle haber göndermiştim, fakat bulamamışlar seni. Kitabını ve gazeteyi alınca sözlerle açıklayamayacağım dostça bir sıcaklık içimi ısıttı. Acılar ve suskunluklar içinde kesildi görüşmemiz. Şimdi bu aradan sonra seni ününün ve işinin doruğunda selamlamak ne güzel şey. Keşke hayat hep böyle heyecanlar ve sevinçlerle dolu olsa.

Gazetede romanını okuyorum.¹ Parça Parça okumak bir azap oluyor benim için. Ne koşul-

1. *Yaralısın* adlı romanım o sırada *Cumhuriyet* gazetesinde tefrika edilmeye başlamıştı. Zülfü, gazeteden onu izlediğini belirtiyor. (Erdal Öz'ün notu)

larda oluştuğunu biliyorum yaptının; açık-
lamak zorundayım ki geciktireceksin, yapmaya
fırsat bulamayacaksın diye korkuyordum. ün-
kü senin sorumluluđun büyüktü bu yazma işin-
de. Hani eskimiř kutsal kitaplarda söylendi-
đi gibi: Bu iş sana açıklandı ve sana veril-
di, görevini en iyi biçimde yerine getirdi-
đinin tanđıyız.

Yıllar boyu cins romanlarda bir şey arı-
yordum. İnsanın, insan oluşu, tek başınalığı
ile “çok başına” yani toplumsal oluşu. Bu
ancak bireyin, bir izdüşümü gibi, topluluđun
ortak davranışının belkemiği gibi ele alın-
masıyla gerçekleřebilirdi. Sonunda bunun çö-
zümünü, 19’uncu yüzyıl roman geleneđiyle
Brecht estetiđinin sentezinde bulmuřtum.
Aynı işi bilinçle başardığını görmek felaket
etkiledi beni. Evet, Nuri, hem Nuri’dir, hem
Nuri deđildir. Bir roman kişisine bu tekil ve
Çođulu yüklemek, Nurileri hem olanca zayıf-
lığı ve kanlı canlılığıyla anlatmak, hem de
toplumsal bir mozaığın kum taneleri gibi
göstermek ustalık işi. Diyalektik bir çözü-
m işi. Bu konuda daha çok yazmak için romanın
tümünü okumayı ve heyecanlarımın durulmasını
bekleyeceđim.

Burası İsveç diye bir yer. Çođu zaman bu-
rada ne işim olduğunu, bu topluluđun, bu di-
lin benimle ne ilgisi olduğunu düşünüp duru-
yorum. Saksıya dikilmiş gibi, iğretiyim bura-
da. Oysa bana tanınan olanaklar çok geniş ve
rahat. Radyoya, TV’ye, tiyatrolara müzik ya-

ayıyorum. Bir-iki aya kadar büyük bir firma bir long-play'imi yayınlıyor. Birlikte çalıştığım çok iyi bir İsveçli grubum var. Yeni ve olumlu bir stil ortaya çıkardığımızı sanıyorum. Gelecek hafta ağıtlar kaset olarak yayınlanıyor. Bütün bunlar beni sevindirmiyor inan ki. Bu işlerin onda birine razıyım, tek memlekette olsun. Yeri gelmişken söyleyeyim, cumartesi günü radyoda senin bir öykünü okuyacağım. Ayrıca kitaplarının burada basılmasını sağlayabilirim sanıyorum. Yalnız bunun için önce İngilizceye çevrilmesi gerekli. İngilizceden İsveççeye çevrilebilir. Çünkü bu işi kıvrılabilecek kadar İsveççe ve Türkçe bilen yok. Bana kitaplarının İngilizcesini gönderebilirsen yayımlatmaya çalışırım. İlişkide olduğum birkaç iyi yayınevi var. Çürüten köhne ve sahte hümanist edebiyatları, sağlam ve namuslu bir yapıt görsün.

Eh, dostum, işte böyle... Bir solukta söyleyebildiklerim bunlar. Kaç bin kilometre uzaktan yüreğimi coşturdun. Zaten burada memlekete dönük bir radar gibi yaşıyorum. Gelen dergiler, gazeteler, kitaplar, mektuplar, çatlak toprağa dökülen su gibi. Bir de radyodan canhıraş sesler arasında Türkiye'yi çekmeye çalışıyoruz. Ne azap, bilemezsin.

Unutmadan söyleyeyim, yeni çıktığımda, en berbat zamanımda, bizim Norveçli gazeteciyi gördüm Oslo'da. Misafir etti beni. Senin öykülerini Karabuda'ya gönderdiğini söyledi. Sonra Güneş'le konuştuğumda anladım ki hiç-

bir şey yapamamış, böylece senin öyküler güme gitmiş.

Burada saz elimden düşmüyor. Trubadur oraya, trubadur buraya, Theodorakis'in gece-sinden, İranlıların açlık grevine, Şili gösterisinden Küba yıldönümü toplantısına do-laştırıp duruyorlar. Benim için yepyeni bir dönem. Aylin, İsveç okuluna gidiyor. Dil sorununu çözdü. Ülker de İsveççe kurslarında. Senem'e, Ülkü'ye ve sana çok selamları var.

Onurla kucaklarım seni. Hoşça kal...

Not: İsteddiğiniz herhangi bir şey olursa yaz.

Kosta Gavras'ın yeni filmi *Sıkıyönetim*, senin *Yaralısın*'da anlattığın şeylere değinmiş.

Livaneli

Erdal'a yazdığım ilk mektubumun tarihi Şubat 1974, Stockholm'den yazmışım. Erdal'ın yeni romanı tefrika edilmiş *Cumhuriyet* gazetesinde, onu okumuşum. Bu dönemi anlatacağım. 1972-73'te üç kez hapse girdim çıktım. Denizler asıldı. Daha sonra başka davalardan da yargılıyor, bırakıyor, sonra tekrar alıyorlardı. Bir süre sonra hapisteki Vasıf Öngören'den bir mesaj geldi: "Zülfü'yü yine alacaklar," diyordu. Bu sefer yaşatmayacaklar diye düşünüyordum. O sorgu/işkence merkezine tekrar gitmeyi aklım almıyordu. 1973'te unutulmaz dostum Onat Kutlar'ın, zor durumdaki devrimcilere destek için temin ettiği bir sahte pasaportla trene atlayıp yurtdışına çıktım; Bulgaristan ve Yugoslavya üzerinden Almanya'ya gittim, önce Münih, oradan Hamburg; sonra da Oslo'da yaşayan Dr. Gencay Gürsoy'a ulaştım, o da beni Stockholm'e, İlhan Koman'a gönderdi.

İlhan Koman *Hulda* adlı gemisinde yaşardı, çok eski bir gemiydi, Stockholm'ün biraz dışına doğru bir yerde demirliydi; kıyıda kayalıklar, kayalıkların içinde de mağara gibi bir oyuk vardı. Orada heykellerini yapardı. 12 Mart'tan kaçan deniz subayları gelmişti, canını kurtaran oraya geliyordu; imeceyle yaşıyorduk, gemiyi temizliyorduk, öğlenleri spagetti yapıyorduk. Bir sürgün yaşamı.

Zülfü Livaneli, 1970'ler.

İsveç'teyken polise gidip iltica başvurusu yaptım, mülteci statüsü alırsam daha rahat edeceğimi düşündüm. Benimle ilgilenen polis adımı sordu, "Ömer Zülfü Livaneli," dedim, o da Uluslararası Af Örgütü'nün yayınından adımı buldu, hapse girmiş olduğumu gördü. "Peki bana Ömer Zülfü Livaneli olduğunuzu kanıtlayın," dedi. Nasıl kanıtlayayım? Üstümde kimlik yok, kendi pasaportum yok. O zaman polis beni hapsedmeleri gerektiğini söyledi. "Türkiye'de Livaneli olduğum için hapsedildim, burada da Livaneli olmadığım için mi hapsedeceksiniz?" dedim. Tam bir Kafka hikâyesi. Resimlerimi çektiler. Bu resimler 1994 yılında Ertuğrul Özkök'ün başında olduğu *Hürriyet* gazetesinin manşetinden yayımlanarak, beni terörist gibi gösterdi. Yerel seçime bir hafta kala, beni yok etme koalisyonunun bir kara çalma eylemiydi bu ve etkili oldu. Kafaları bulandırdı. Zaten aynı günlerde TV'ler de Adnan Oktar organizasyonu ile Atina'da bayrak yaktığım iftirasını yayıyordu. Başka ülkelerde cuntalara direnmiş olmak bir

övgü nedeniyeen, bizde yıllar sonra bile suçlu ilan ediyorlardı. O dönemde sosyal medya olmadığı için hiçbir iftiraya karşı işin aslını anlatamıyorduk. Korkunç bir boğma hareketiydi. Çünkü siyasete sistem dışından birisinin girmesini istemiyorlardı.

Livaneli'den Öz'e

Stockholm, 1 Nisan 1975

Sevgili Erdal,

Mektubunu, hikâyesi ve Mehmet'in (Sönmez) kartlarını İsviçre dönüşü aldım. Sağ ol. Önce şunu söyleyeyim: Bana göre ilk hikâye olarak "Güvercin" in yayımlanması daha iyi. "Çoraplar" hikâyesini de çok beğendim. Çok yalın, duru, edebiyatın orta malı olmuş yavelerden sıyrılmış bir hikâye. Ama Türkiye'nin geçirdiği dönemi bilmeyen, koşulları kavrayamayacak olan Avrupalı okura "Güvercin" gibi insan dramının en keskin, en yoğun noktalarından birini ortaya koyan bir hikâyenin daha iyi sesleneceğini düşünüyorum.

Her neyse... Biz şimdilik "Güvercin"le işe başlayalım. Gerisi zaten gelir. Asıl zorluk çeviride, biliyorsun. Türkçeden İsveççeye çeviri yapabilecek çok az adam var. Güneşler de çeviri yapmıyorlar. Şimdi senin hikâ-

yeyi Macar asıllı bir İsveçli arkadaş çeviriyor; Türkçe bilen bir arkadaş. Adı Gabor. Daha sonra Barbro'nun (Karabuda) denetiminden geçecek.

Plak için söylediklerine çok teşekkürler. Ama biliyorsun, benim bu işte bir "iddia" m yok. Laf olsun diye gidiyor. Daha doğrusu Avrupa'da böyle bir görev belirdi. Kendiliğinden oldu. Yoksa bu işi yapacak ve yürütecek nitelikler yok bende. Bir kere Türkiye'deki müzik sorununun çözülmesi gerekir. En başta yapılacak iş bu. Eğer, otantik halk müziğiye amaç, bu işi bizlerden çok daha iyi yapacak olanlar var. Bizimki, köylü âşıkların yanında taklit gibi kalır. Eğer çoksesli müzikse, onun yapılması için de oturup enine boyuna bilinçli olarak müzikle uğraşmak gerekir. Şimdilik çok şükür hiç bu işlere kalkışan yok Türkiye'de. Kimi gitarla tutturmuş, kimi sazla... üç-beş tane de ben sallarım olur biter diyor. Bütün bu müzik sorunlarını çözerek bir yere ulaşmak ise beni aşılıyor. Kıvıramam. Avrupa'da epeyce halk müziği gruplarını dinledim. Latin Amerika, Balkan vb. O zaman daha iyi gördüm ki halk sanatları çoğul bir yapıya dayanıyor. Bireysel bir halk sanatı olamıyor. Yaratılış ânında böyle olduğu gibi icra ânında o çoğul, o hep birlikte havayı vermek gerekiyor. Bizim Alevi türkülerini düşün. O nefeslerde bizi heyecanlandıran, zıplatan şey, o türkülerin semah ya da cem sırasında toplu olarak yapılmış olması. Yani aşiret düzeninin insana bakışı: hep birlikte

üretim, hep birlikte sanat, hep birlikte eğlenme. Birbirinden ayrılmayan öğeler. Bu yüzden Allah, Muhammed, Ali de dese, o nefesler çarpıyor bizi; karşılığını buluyor. Otuz kişilik bir Romen grubu, ya da Şili topluluğu, hiç kasılmadan, ses gösterisi, ya da "artistik" numara yapmadan, kendi halk müziğini söylediğinde, Türkiye'de müziğin ele alınışının ne kadar yanlış olduğunu bir kez daha görüyorsun; o benzersiz müzik kaynağımıza rağmen...

Senin Türkiye'deki aydınlar için anlattığın şeyler aynen yurtdışı için de geçerli. Hele dışarda, toplumsal baskı ve kendi çevresinden etkilenme de kalktığı için tam 19'uncu yüzyıl nihilistlerine benziyorlar. Herkes kendi zavallılığını saldırıyla örtmeye çalışıyor. Ve inan, Avrupa'da, aydınıyla, işçisiyle Türkler kadar birbirine düşmüş ulus yok. Bir kör dövüşüdür sürüp gidiyor. Ne olacak bu işin sonu bilmiyorum. Türkiye'den gelen dergilere, gazetelere sarılıyorum. Hep eski hava. Kişisel çekişmeler, ihtiraslar, ağız dalaşları, sonradan parti diye karşına çıkıyor. Tartışma düzeyinin bu kadar düşmesi de üzücü. "O masa çaldı", "Bu sandalye çaldı" diye yazılar okudum Avrupa'da da iki kırık dergi çıkarabilen, teksir edebilen arkadaşlar mutlu oluyorlar. O iki yaprağın çevresinde fırtınalar kopuyor: ideolojik tartışmalar, adam harcamalar, taktikler... Açıkçası bütün bunlardan uzak durmaya çabalıyorum. Çünkü bu dönemde, halkın ölüm kalım uğraşına girdiği

günlerde böyle küçük grupçuklarda dünyaya ve Türkiye'ye sirtını dönüp oyun oynamak, provokasyon gibi geliyor. Senin de tavrının bu olduğunu sanıyorum.

Nisan içinde bir arkadaş Türkiye'ye dönüyor. Sana da uğrayacak. Yanında epeyce çocuk kitabı getirecek. Ayrıca kendisi de İsveççeden çok iyi çeviriler yapabilir. İranlı Samed Behrengi'nin bir çocuk kitabı var: *Küçük Kara Balık* İtalya'daki bir yarışmada dünya çocuk kitapları birincisi oldu. Küçük bir balık, nehrin sonuna gitmek istiyor. Ailesi, büyükleri, gelenekleri çıkarıyorlar karşısına. Gidilmez, diyorlar. Küçük Kara Balık, yasakları yıkıp gidiyor. Böyle bir konu. Kitap hemen hemen bütün dillere çevrildi. Devrimci gözükpekliliğin ve direncin simgesi olarak karşılandı her yerde. Sanırım bu kitaptan haberin vardır. Belki yayın listene bile almışsındır.¹ Ama eğer listede yoksa ve ilgini çekerse daha geniş bir özet de yollayabilirim. Farsçadan Türkçeye çevirecek arkadaş da var burada. Kitabın yazarını İran'da öldürdüler.

İstediğin paketi göndermiştim. Umarım eline ulaşmıştır.

Yakında görüşmek umuduyla sana, Mehmet'e, Oğuz'a ve bütün arkadaşlara çokça selam ve saygı... Ülkü'ye ve Senem'e de özellikle se-

1. O sırada Arkadaş Kitaplar adlı çocuk dizisini hazırlıyordum. Behrengi'nin *Küçük Kara Balık* adlı kitabı çevrilmiş, yayına hazırlanmıştı. (Erdal Öz'ün notu)

lamlarımızı söyle. Ayrıca Ülker, Aylin, Güneşler ve Abdiler de selam ediyor.

Not: Biliyorsun, burada kitap güçlüğüümüz var. Kitap bulmak çok zor. Sen bana okunmaya değer kitapları arada sırada postalayabilir misin? Posta masraflıyla birlikte tutarını gönderirim sana. Daha da iyisi 100 kron göndereyim. Bittikçe yeniden gönderirim. Bu "an-garya"yı yüklenip yüklenemeyeceğini bildirirsen çok sevinirim. Çünkü senden başka kitapları seçebileceğine ve baştan savmayacağına inandığım kimsem yok.

Bir sürgün ve dostluk hikâyesi...

1970'li yılların Ankara'sında başlayan, araya giren sürgün yıllarıyla pekişen, gücü asla eksilmeyen bir dostluk: Zülfü Livaneli'yle Erdal Öz'ün dostluğu. Edebiyat tutkusunu paylaşan iki gençten biri dünya çapında bir müzisyene evrilirken, diğeri Türkiye'nin en önemli yayıncılarından biri haline geliyor; badireler atlatıyorlar, yalnız kalıyorlar ama asla yılmıyorlar. Yıllar içinde de eşine az rastlanır bir dayanışmanın mimarları oluyorlar.

Sazın Teli Koptu, Livaneli-Öz dostluğunun anılarla, mektuplarla, söyleşilerle, yazılarla kurulmuş hikâyesi olduğu kadar, Türkiye ve Avrupa için bir dönem panoraması da sunuyor.

#dostluk #sürgün #aydımlar #müzik #edebiyat #yayıncılık #darbe

